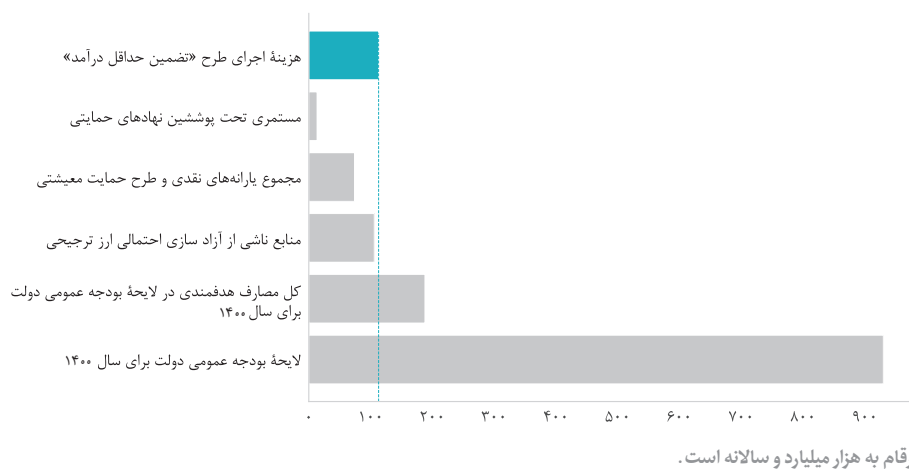

«پرداخت همگانی یارانه نقدی» یا «تضمین حداقل درآمد»؟

به گزارش مرکز پژوهش‌های مجلس ۳۳٪ مردم کشور زیر خط فقرند؛ این در حالیست که با «تضمین حداقل درآمد» برای امحای کامل فقر تنها به نه هزار میلیارد تومان در ماه نیاز داریم.

طرح تضمین حداقل درآمد: بار مالی امحای کامل فقر با پرکردن شکاف هزینه‌های سرانه با خط فقر ملی

نمودار بالا به مقایسه هزینه اجرای یکی از طرح های شبه-یوبی‌آی با سایر هزینه های دولت می پردازد. داده ها نشان می دهند که در سال ۱۳۹۸ با پرداخت یارانه های افزایشی به چهار دهک اول، به ارزش ۶۷ تا ۴۱۸ هزار تومان در ماه بر اساس دهک، می توانستیم کلیه دهک ها را به بالای خط فقر برسانیم. هزینه این سناریو ۱۱۳ هزار میلیارد تومان در سال است.

مقام معظم رهبری، در آذر ماه امسال، در دیدار با رؤسای سه قوه و دیگر اعضای شورای عالی هماهنگی اقتصادی، ضمن تأکید بر ضرورت حمایت از اقشار محروم، به رکود تورمی چند سال اخیر اشاره کرده و فرمودند کرونا دشواری های جدی معیشتی برای اقشاری ایجاد کرده است که تا پیش از آن نیز به شدت تحت فشار بوده اند. آیت الله خامنه ای در ادامه سخنانشان در راستای فقرزدایی به دو سیاست اجتماعی اشاره کردند که به بیان ایشان از نظر کارشناسان در کنار یکدیگر موثر خواهند بود: (۱) اجرای نظام متمرکز و جامع حمایت اجتماعی و (۲) توسعه پایگاه اطلاعات رفاه.

در دهه اخیر، یکی از طرح های کمتر اجرا شده ولی بسیار داغ و معاصر برای تغییر ساختاری نظام جامع حمایت اجتماعی کشورها، که طرفدارانی در میان نظریه پردازان راست و چپ دارد، «درآمد پایه همگانی» یا یوبی‌آی (Universal Basic Income) است: پرداخت نقدی، همگانی و غیرمشروط به همه افراد جامعه. گرچه تنها دو کشوری که تجربه اجرای این ایده را داشته اند، ایران و مغولستان هستند، ولی طرح های «شبه-یوبی‌آی» (quasi-UBI) در بسیاری از نقاط جهان اجرا شده اند. از جمله این طرح ها می توان به تضمین حداقل درآمد (Guaranteed Minimum Income Program) یا «درآمد پایه همگانی روستاییان» اشاره کرد.

در هفته های اخیر و در فرآیند بررسی لایحه بودجه سال ۱۴۰۰، مجلس طرح افزایش مبلغ یارانه های نقدی در ازای حذف ارز ترجیحی را در دستور کار خود قرار داد. نمایندگان مجلس در بررسی طرح خود بار دیگر با یک سوال اساسی مواجه اند: یوبی‌آی یا شبه یوبی‌آی؟ یعنی آیا همه افراد (صرف نظر از میزان درآمدشان) از یارانه نقدی یکسان برخوردار شوند یا تلاش شود دسترسی به حداقل درآمد برای کلیه افراد جامعه تضمین گردد؟

گزارش حاضر به تجارب جهانی و تجربه ایران در زمینه طرح های یوبی‌آی و شبه یوبی‌آی می پردازد و به این سوال پاسخ می دهد که آیا اجرای طرح یوبی‌آی راه حلی مناسب برای رسیدن به حمایت جامع اجتماعی است یا خیر؟ در این گزارش نشان می دهیم که بسیاری از افراد چهار دهک اول درآمدی کشور زیر خط فقرند و اگر به افراد مشمول این چهار دهک، مابه التفاوت سالانه هزینه سرانه با سرانه خط فقر ملی پرداخت شود (بین ۶۷ هزار تومان برای هر نفر (برای دهک چهارم) تا ۵۴۹ هزار تومان برای هر نفر (برای دهک اول) در سال ۱۳۹۸)، فقر در کشور به طور کامل از بین خواهد رفت. هزینه امحای کامل فقر در سال ۱۳۹۸، ۱۱۲ هزار میلیارد تومان بود، که حدود ۳.۵٪ از تولید ناخالص داخلی را به خود اختصاص می داد.

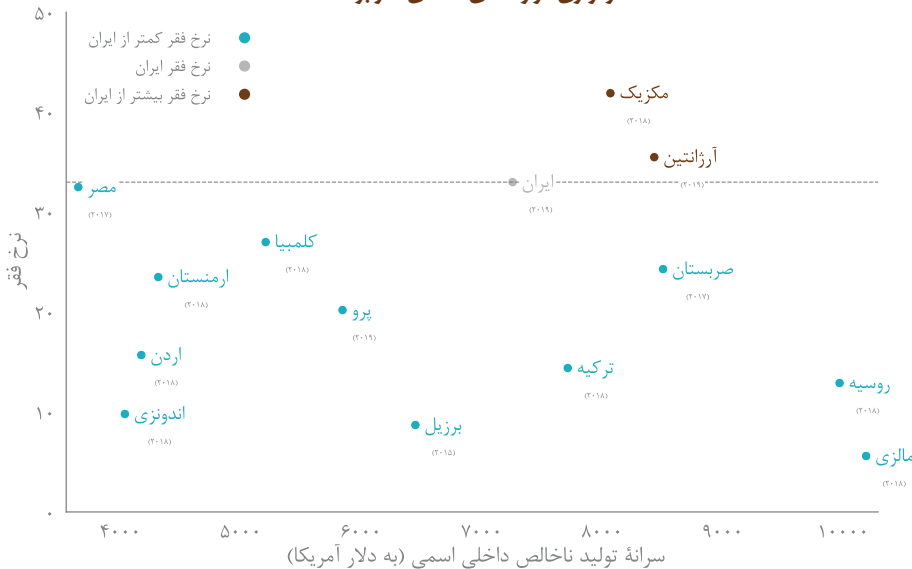
یوبی‌آی، به معنای پرداخت نقدی، همگانی و غیرمشروط به همه افراد، در عمل تنها در دو کشور ایران و مغولستان اجرا شده است. این در حالیست که در جهان طرح های شبه-یوبی‌آی زیادی، مانند تضمین حداقل درآمد، به شکل آزمایشی یا به طور گسترده در حال اجراست.

کرونا، نیروی کار و حمایت اجتماعی

گزارش نوزدهم | ۲۰ بهمن ۱۳۹۹

تجارب اجرای طرح‌های «درآمد پایه همگانی» در ایران و جهان

در حالی که سرانه تولید ناخالص داخلی کشورهایمانند ترکیه و برزیل مشابه ایران است، نرخ فقر در این کشورها بسیار پایین‌تر از نرخ فقر ایران می‌باشد. چگونه می‌توان با استفاده از یارانه‌های نقدی گام موثرتری در راستای امحای فقر برداشت؟

قبل از بحران کرونا و در سال ۱۳۹۸، طبق برآورد مرکز پژوهش‌های مجلس، یک سوم جمعیت کشور (معادل ۲۷.۶ میلیون نفر) زیر خط فقر بودند. این در حالی است بسیاری از کشورهایی که سرانه تولید ناخالص داخلی آن‌ها مشابه ایران است (در بازه ۳۰۰۰ تا ۵۰۰۰ دلار) در مقایسه با ایران نرخ فقر کمتری دارند؛ کشورهای منطقه هم‌چون ترکیه و اردن و کشورهای با جمعیت عمدتاً مسلمان جنوب شرق آسیا چون اندونزی و مالزی از این جمله‌اند. حال که مجلس طرح افزایش مبلغ یارانه‌های نقدی در ازای حذف ارز ترجیحی را در دستور کار خود دارد، سوال اینجاست که چگونه می‌توان با استفاده از یارانه‌های نقدی گام موثرتری در راستای امحای فقر برداشت: یعنی آیا همه افراد (صرف نظر از میزان درآمدشان) از یارانه نقدی یکسان برخوردار شوند یا تلاش شود دسترسی به حداقل درآمد برای کلیه افراد جامعه تضمین گردد؟

آیا اجرای طرح‌های «درآمد پایه همگانی» برای ایران و کشورهای مشابه مناسب است؟

همان‌طور که توضیح دادیم، یوبی‌آی به معنای پرداخت نقدی مشروط و همگانی به کلیه افراد، مستقل از میزان درآمدشان است. به نظر کارشناسان، اگر بخواهیم در مورد مناسب بودن یا نبودن طرح‌های یوبی‌آی در یک کشور تصمیم بگیریم، باید ابتدا ارزیابی درستی از نظام مساعدت اجتماعی در کشور داشته باشیم. آیا سطح پوشش نهادهای مساعدتی در کشور (نهادهایی مانند کمیته امداد و بهزیستی)، کفایت است و آیا مساعدت‌های این نهادها در حد کفایت است و برای کسانی که نیازهای بیشتری دارند افزایشی است؟

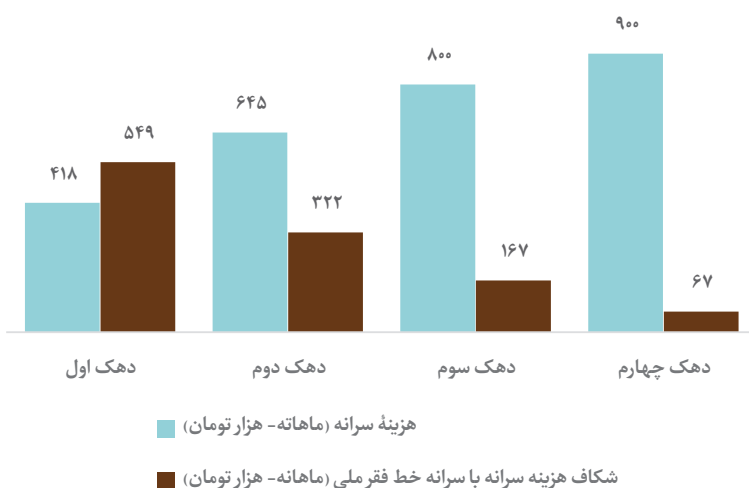
۱. در کشوری که طرح‌های مساعدت اجتماعی و کمک‌های بلاعوض در آن دارای مزایای کافی و متناسب با نیاز گروه‌های آسیب‌پذیر و پوشش قابل ملاحظه است، اجرای یک طرح یوبی‌آی بایستی هدف یا محرکی جز فقرزدایی داشته باشد (مانند توزیع عادلانه سود سهام اجتماعی).

۲. در کشوری که سطح پوشش مساعدت اجتماعی زیاد است، اما کمک‌ها متناسب با نیاز اقشار محروم افزایش پیدا نمی‌کند، یوبی‌آی می‌تواند به‌عنوان یک گزینه در نظر گرفته شود. گرچه ممکن است برخی گروه‌های آسیب‌پذیر از نتایج ناخواسته همگانی شدن کمک‌ها صدمه ببینند.

۳. در صورتی که مساعدت‌های اجتماعی پوششی محدود داشته باشد اما متناسب با نیاز بیشتر افزایش پیدا کند، طرح یوبی‌آی می‌تواند سطح پوشش را گسترش داده و توزیع را یک‌دست کند. اما به قول اقتصاددانان اگر طرح بودجه-خنثی (budget neutral) باشد، این به معنای «پول کمتر برای تعداد افراد بیشتر» و احتمالاً «پول کمتر برای فقرا» است.

۴. اگر مساعدت‌های اجتماعی ناچیز و یک‌دست بوده و افزایشی نیز نباشند، یوبی‌آی می‌تواند گزینه‌ای برای گسترش سطح پوشش باشد؛ در صورتی که تأمین مالی آن از طریق مالیات‌بندی تصاعدی بر درآمد، حذف یارانه‌های انرژی یا بازتوزیع درآمد‌های بادآورده باشد. اغلب کشورهای کم‌درآمد به لحاظ مالی چنین ویژگی‌هایی ندارند؛ اما ممکن است کشورهای با درآمد متوسط که از منابع غنی برخوردارند، دست به چنین کاری بزنند.

هزینه رساندن آحاد جامعه به بالای خط فقر، با پر کردن شکاف هزینه سرانه با سرانه خط فقر ملی، ۱۱۳ هزار میلیارد تومان است.

با این فرض که سرانه خط فقر در سال ۱۳۹۸، ۹۶۷ هزار تومان بوده است، داده‌های پایگاه اطلاعات رفاه ایرانیان نشان می‌دهد که در این سال تقریباً چهار دهک اول درآمدی زیر خط فقر بوده‌اند. همچنین، بر اساس داده‌های سرشماری بودجه خانوار، هزینه‌های دهک اول ماهیانه ۴۱۸ هزار تومان بوده که با سرانه خط فقر شکافی ۵۴۹ هزار تومانی داشته است. این شکاف در دهک‌های بالاتر کاهش پیدا می‌کند و برای دهک چهارم به ۶۷ هزار تومان می‌رسد. این محاسبات نشان می‌دهد که بار مالی رساندن کلیه افراد جامعه به بالای خط فقر در آن سال، ماهانه ۹۳۹۳ میلیارد تومان و سالانه ۱۱۳ هزار میلیارد تومان است.

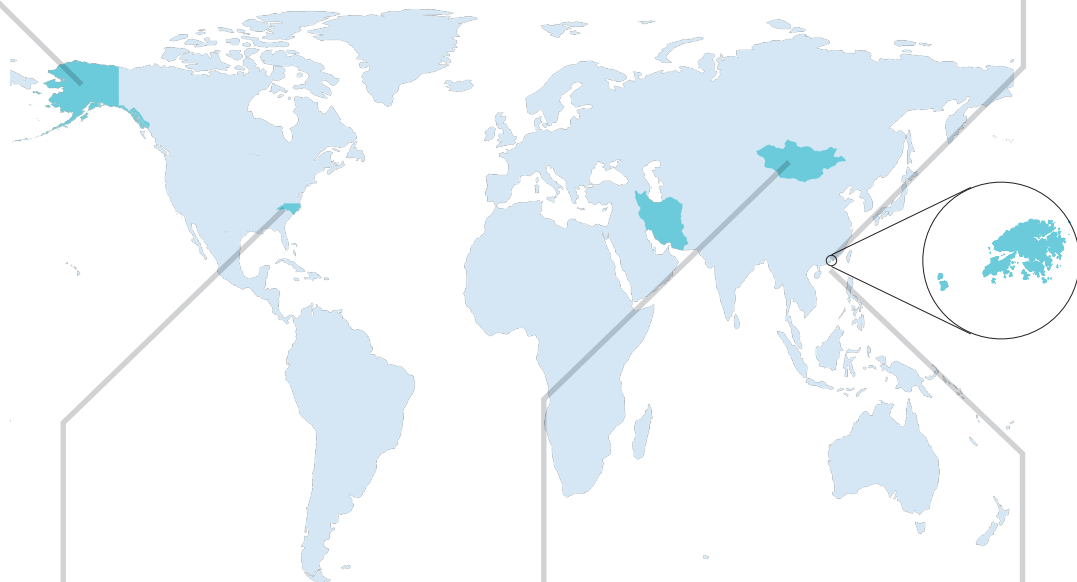
نگاهی به برنامه‌های یوبی‌آی یا شبه-یوبی‌آی در جهان

آلاسکا

- سطح مزایا: سالانه حداکثر ۲۰۷۲ دلار به ازای هر شخص (این مبلغ در سال ۲۰۱۶ و ۲۰۱۷ در واکنش به کاهش قیمت کالاها کاهش یافت) این مبلغ بین ۱.۷ درصد درآمد سالانه افراد در آلاسکا در ۱۹۸۴ تا ۶.۴ درصد در سال ۲۰۰۰ متغیر بوده است.
- پوشش: تمامی ساکنین ایالت (حدود ۶۰۰ هزار نفر).
- مدت زمان اجرای طرح: از سال ۱۹۸۲ تا کنون
- منبع تأمین مالی: دولت ایالتی / منابع مالی ملی - در سال ۱۹۷۶ صندوقی با بودجه ۶۰٫۱ میلیارد دلار تأسیس شد که درآمدهای حاصل از قراردادهای نفتی و معدنی در آن گردآوری می‌شد.

هنگ کنگ

- سطح مزایا: ۶ هزار دلار هنگ‌کنگ در سال ۲۰۱۱ و پس از آن ۱۰ هزار دلار در سال ۲۰۲۰ (سالانه)
- پوشش: سطح ملی (حدود ۴ میلیون نفر در سال ۲۰۱۱)
- مدت زمان اجرای طرح: یک‌بار در سال ۲۰۱۱ و یک‌بار در سال ۲۰۲۰
- منبع تأمین مالی: دولت

رشته‌کوه گریت اسموکی، کارولینای شمالی، ایالات متحده

- قبیله بومی چروکه در شرق آمریکا
- سطح مزایا: دو بار در سال پرداخت، افزایش تدریجی از ۵۹۵ دلار به ازای هر شخص تا ۱۲ هزار دلار
 - پوشش: حدود ۱۵ هزار عضو قبیله
 - مدت زمان اجرای طرح: از ۱۹۹۶ تا کنون
 - منبع تأمین مالی: سود کازینوها

مغولستان

- در کنار ایران، مغولستان تنها کشور جهان است که برنامه یوبی‌آی را به‌طور کامل (پرداخت نقدی، همگانی و غیرمشروط به همه افراد) اجرا کرده است.
- سطح مزایا: پیشنهاد اولیه سالانه ۸۹ دلار به ازای هر فرد بود ولی در اجرا، پرداخت‌ها بعضاً به صورت ماهانه و کمتر از میزان پیش‌بینی شده بود.
- مدت زمان اجرای طرح: از فوریه ۲۰۱۰ آغاز شد و در ابتدا مدت زمان اجرای طرح مشخص نشده بود، اما بعد از ۲۸ ماه، در ژوئن ۲۰۱۲ به پایان رسید.
- منبع تأمین مالی: درآمد معادن
- این برنامه فقرا را تا یک سوم، و نابرابری را تا ۱۲٪ کاهش داد.
- این برنامه به دلیل ناپایداری منابع مالی و منجر شدن به افزایش بدهی‌های خارجی کشور، متوقف و با طرح انتقال نقدی همگانی برای کودکان که هزینه‌های آن یک سوم طرح یوبی‌آی بود، جایگزین شد.

ماکائو

- سطح مزایا: برای ساکنین دائم از ۷۲۰ دلار آمریکا در سال شروع شد و تا ۱۳۰۰ دلار در سال افزایش پیدا کرد و برای ساکنین موقت حدود نصف این مبلغ پرداخت می‌شود (مقررات مربوط به مبلغ سالانه پرداختی سالانه بازبینی و تجدید می‌شود).
- پوشش: تمامی ساکنان / افراد دارای کارت هویتی (حدود ۶۴۰ هزار ساکن دائمی و ۶۲ هزار ساکن موقت)
- مدت زمان اجرای طرح: این طرح ابتدا سیاستی برای یک بار اجرا بود اما سپس به یک سیاست بلندمدت تغییر یافت و از سال ۲۰۰۸ تا کنون در حال اجراست.
- منبع تأمین مالی: دولت
- علاوه بر این طرح، دولت از سال ۲۰۱۰ سرمایه سالانه‌ای را به برخی از حساب‌های شخصی تأمین مالی دوره بازنشستگی (Provident Fund) واجد شرایط تزریق کرده است.
- منبع تأمین مالی: مالیات‌های کازینوها

توضیحات مربوط به طرح یوبی‌آی ایران را در صفحه ۴ بخوانید.

کرونا، نیروی کار و حمایت اجتماعی

گزارش نوزدهم | ۲۰ بهمن ۱۳۹۹

شواهد تجربی در مورد ابعاد مختلف طرح‌های «درآمد پایه همگانی» چه می‌گویند؟

رسانند. در واقع، در صورتی که مبلغ یوبی‌آی به حد کافی زیاد باشد، این طرح‌ها می‌توانند وابستگی کارگران به بی‌ثباتی کاری و اقتصاد ناامن را کاهش دهند. البته، باید توجه داشت که یوبی‌آی، حتی در صورت کفایت، جای قوانین ثبات‌دهنده به بازار کار را نمی‌گیرد و جایگزین پاداش، بیمه سلامت، مزایای بازنشستگی و بیمه حوادث نمی‌شود.

«سلامت» و «درآمد پایه همگانی»

جوامعی که با نابرابری‌های اجتماعی و فشارهای مالی شدید دست و پنجه نرم می‌کنند، با خطر فزاینده گسترش بیماری‌های جسمی و روانی (به طور خاص افسردگی، اضطراب، اختلال اضطراب پس از سانحه (PTSD) و اختلال سوء مصرف مواد مخدر) روبرو هستند. یوبی‌آی می‌تواند با افزایش تحرک و امنیت مالی افراد، به بهبود سلامت جسمی و روانی بیانجامد و با کاهش وابستگی کارگران به مشاغل ناامن و کم‌دستمزد، به طور مستقیم و غیرمستقیم سطح رفاه را افزایش داده و به بهبود سلامت جسمی و روانی بیانجامد. همچنین، شواهد تجربی نشان می‌دهند که یکی از مهم‌ترین عوامل اجتماعی تعیین سلامت جسم و روان محل زندگیست و با افزایش درآمد از طریق یوبی‌آی افراد می‌توانند در مناطقی زندگی کنند که خدمات زیرساختی و اجتماعی بهتر و بیشتری داشته باشند.

«زنان» و «درآمد پایه همگانی»

پژوهشگران و فعالین اجتماعی استدلال می‌کنند که وابستگی اقتصادی زنان منشأ اصلی نابرابری جنسیتی در خانوار است. هرچه وابستگی اقتصادی زنان بیشتر باشد، احتمال نگرش برابری خواهانه در خانوار کمتر بوده و این انتظار که انجام کلیه کارهای خانگی و مراقبتی فقط «کار» زنان است تقویت می‌شود. یک برنامه کارای یوبی‌آی، در صورت کفایت مبلغ، با فراهم آوردن درآمد پایه فردی، زنانی را که به لحاظ اقتصادی وابسته هستند توانمند می‌سازد و به طور خاص خروج زنان را از روابط خانگی نامطلوب و تعرض آمیز تسهیل می‌کند.

مشارکت سیاسی در انتخابات و سطح درآمد به شدت به یکدیگر وابسته‌اند و احتمال مشارکت رأی‌دهندگان با افزایش سطح درآمد آن‌ها بیشتر می‌شود. یوبی‌آی با افزایش درآمد می‌تواند برخی مکانیسم‌های علی را که منجر به کاهش مشارکت سیاسی افراد و خانوارهای کم‌درآمد می‌شوند تحت تاثیر قرار داده و بدین واسطه سطح مشارکت را بالا ببرد. همچنین، شواهدی وجود دارد که یک طرح قدرتمند یوبی‌آی می‌تواند اثرات طولانی مدتی بر مشارکت سیاسی داشته باشد و احتمال مشارکت فرزندان خانوارهایی که از چرخه فقر خارج می‌شوند را به طور قابل توجهی افزایش دهد. گرچه، باید اذعان کرد که طرح‌های یوبی‌آی نمی‌توانند برخی موانع مهم مشارکت سیاسی مانند پایین بودن تحصیلات و عدم دغدغه سیاسی را از بین ببرند و چنانچه با تضعیف یا توقف سایر خدمات حمایت اجتماعی همراه شوند می‌توانند تاثیر منفی بر مشارکت سیاسی داشته باشند.

«نابرابری درآمدی» و «درآمد پایه همگانی»

سطح بالای نابرابری درآمدی آمار جرم را افزایش داده و باعث کاهش سلامت جسم و روان و رضایت از زندگی در سطح جامعه می‌شود. یک برنامه کارآمد یوبی‌آی، اگر سهم بیشتری از درآمد را به خانواده‌های فقیرتر اختصاص دهد و منابع مالیش را از افزایش مالیات بر ثروت تأمین کند، می‌تواند منجر به کاهش نابرابری درآمدی شود. حاشیه امنیتی که یوبی‌آی برای طبقات پایین ایجاد می‌کند می‌تواند به فقرا فرصت پیشرفت آموزشی یا تغییر شغل را داده و حتی منجر به افزایش دارایی و امکان سرمایه‌گذاری بخشی از درآمد شود.

در نظر گرفتن شرایط اقتصادی و چگونگی اجرای این برنامه‌ها تاثیر زیادی در موفقیت آن‌ها در کاهش نابرابری درآمدی دارد. گرچه برنامه کلان-مقیاس بولسا فامیلیا با پرداخت‌های نقدی مشروط در برزیل باعث کاهش قابل ملاحظه ضریب جینی در این کشور شد، اما شواهد نشان می‌دهد که طرح یوبی‌آی در آلاسکا هم در کوتاه مدت و هم در بلندمدت نابرابری درآمدی را افزایش داد.

«کار» و «درآمد پایه همگانی»

امروز، در «اقتصاد گیگ» (gigeconomy) تعداد فزاینده‌ای از نیروی کار خوداشتغال هستند و مشاغل انعطاف‌پذیر اما موقتی، بی‌ثبات و ناامن دارند. برخی از متخصصین حوزه کار پیش‌بینی می‌کنند که روندهای اتوماسیون کنونی، پیشرفت‌های تکنولوژیک و پیچیدگی‌های فزاینده هوش مصنوعی به کاهش هر چه بیشتر تعداد مشاغل سنتی تمام‌وقت و امن، و افزایش مشاغل بی‌ثبات خواهد انجامید. برنامه‌های یوبی‌آی احتمالاً می‌توانند به کاهش مشکلاتی که با این اشکال نوین کار ملازم‌اند، یاری

● طرح یارانه‌های نقدی جمهوری اسلامی ایران

با آغاز برنامه اول توسعه، از ابتدای سال ۱۳۷۰ سیاست‌های تحت‌عنوان تعدیل اقتصادی در جهت آزادسازی و خصوصی‌سازی هرچه بیشتر مورد توجه قرار گرفت که این سیاست‌ها اهدافی را نیز در جهت کاهش و حذف یارانه‌ها دنبال می‌کردند. در طول سال‌های ۱۳۷۴-۷۸، سهم یارانه‌ها از بودجه عمومی کشور روند کاهنده‌ای به خود گرفت، اما حذف یارانه‌ها و آزادسازی قیمت‌ها به صورت یک طرح منسجم، نخستین بار در اواخر دهه ۸۰ و ذیل طرح «هدف‌مندسازی یارانه‌ها» کلید خورد. برپایه قانون «هدف‌مندسازی یارانه‌ها» بنا بود که در مدت پنج سال، یارانه کالاهایی مانند بنزین، گازوئیل، گاز، نفت، برق، آب، گندم، شکر، برنج، روغن و شیر حذف شده و این اقلام با قیمت بازارهای منطقه خلیج فارس عرضه شوند (گرچه در نهایت حذف یارانه اقلام مذکور به طور کامل اجرا نشد). هدف طرح هدف‌مندسازی محدود ساختن دسترسی دهک‌های درآمدی بالا به اقلام یارانه‌ای و توزیع مستقیم این یارانه‌ها میان افراد نیازمند اعلام شده بود. این طرح در سال ۱۳۸۹ توسط مجلس تصویب شد و در آذر ماه سال ۱۳۸۹، وجوه نقدی همگانی به حساب سرپرستان خانوار واریز شد. همزمان با اجرای طرح، قیمت انرژی‌های مصرفی از جمله بنزین، سی‌ان‌جی و گازوئیل آزاد و نیز قیمت‌های تمام‌شده محصولات کشاورزی (به دلیل حذف یارانه نهاده‌های کشاورزی) افزایش پیدا کرد. مبلغ ۴۵.۵ هزار تومانی یارانه در ابتدا ۲۹٪ متوسط درآمد سرانه و نزدیک به ۳٪ از تولید ناخالص داخلی بود.

امروز، پس از گذشت بیش از ده سال، با افزایش شدید تورم و کاهش قدرت خرید، ارزش این وجوه به حدود ۱۵٪ ارزش آن‌ها در سال ۸۹ کاهش یافته است. بررسی جامعی از تاثیر اجرای این قانون بر کاهش نرخ فقر در همان سال‌ها انجام نشده، اما تاثیر آن بر رسیدن خانوار مورد مطالعه قرار گرفته است. تحقیقات نشان می‌دهند که پس از اجرای طرح، قیمت مواد غذایی یارانه‌ای افزایش یافت، این کالاها با سایر کالاها در سبد خوراکی خانوار جایگزین شدند و در نهایت به دلیل افزایش تقاضا قیمت کالاها جایگزین نیز افزایش پیدا کرد. همچنین، پیمایش‌های انجام شده نشان داد که به دلیل کاهش قدرت خرید خانوارها، مصرف برخی کالاها حذف شد یا به شدت کاهش یافت.

اما در عین حال مطالعات تجربی انجام شده پس از اجرای طرح هدف‌مندسازی یارانه‌ها نشان می‌دهد که توزیع پول نقد تاثیر منفی‌ای بر عرضه نیروی کار به لحاظ ساعات کاری و میزان مشارکت، به جز کاهش اندک میزان کار جوانان، نداشته و میزان کار در بخش خدمات افزایش نیز یافته بود.

طرح درآمد پایه همگانی در مغولستان فقرا را تا یک سوم، و نابرابری را تا ۱۲٪ کاهش داد. اما این برنامه پس از ۲۹ ماه اجرا به دلیل کمبود منابع مالی متوقف شد و جای خود را به طرح هدفمند کمک بلاعوض به کودکان داد.

یک برنامه کارای یوبی‌آی یا شبه-یوبی‌آی، در صورت کفایت مبلغ، با فراهم آوردن درآمد پایه فردی، زنانی را که به لحاظ اقتصادی وابسته هستند توانمند می‌سازد و به طور خاص خروج زنان را از روابط خانگی نامطلوب و تعرض آمیز تسهیل می‌کند.